

Arrest

nr. 149 228 van 7 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.2. Uit de verklaringen van de vader van verzoekers neergelegd in het kader van hun asielaanvraag en de stukken uit de administratieve dossiers van verzoekers en van hun ouders, blijkt dat hun vader over het Servische staatsburgerschap beschikt en dat hun moeder over de Bosnische nationaliteit beschikt. Aangezien artikel 8 van de Servische nationaliteitswetgeving voorschrijft dat kinderen geboren uit een ouder die over het Servisch staatsburgerschap beschikt en een ouder met een andere nationaliteit (en de beide ouders hiermee toestemmen) eveneens Servische staatsburgers zijn, hebben ook verzoekers (recht op) het Servisch staatsburgerschap. Uit artikel 6 van de Bosnische nationaliteitswetgeving blijkt dat verzoekers, als kinderen van een Bosnisch staatsburger, eveneens aanspraak kunnen maken op de Bosnische nationaliteit. Gelet op voorgaande vaststellingen dient, ofschoon verzoekers in Duitsland en België geboren zijn, hun vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten aanzien van Servië en Bosnië beoordeeld te worden.

3. De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 1 mei 2015, werden zowel Servië als Bosnië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers hun vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten aanzien van Servië en Bosnië beoordeeld moeten worden, beiden een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat Servië en/of Bosnië in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers, de stukken aanwezig in het administratief dossier en de verklaringen van hun vader niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten.

Het ganse betoog van verzoekers omtrent de verplichting van de asielinstanties om documenten voorgelegd door de asielzoeker grondig te onderzoeken, is te dezen niet dienstig. Uit de bestreden beslissing komt immers duidelijk naar voor dat de door hen voorgelegde documenten wel degelijk onderzocht werden, doch vastgesteld werd dat de desbetreffende stukken, vermits deze louter hun identiteitsgegevens staven en deze van hun vader, geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. De documenten van de school in Temse tonen aan dat verzoekers naar school gingen, meer niet.

Verzoekers stellen voorts op zeer algemene wijze dat Roma, in zowel Kosovo, als in Servië of Bosnië, gediscrimineerd worden en verwijzen naar algemene rapporten aangaande de algemene situatie voor Roma in Servië en Bosnië, zonder dit verder op hun concrete situatie te betrekken. Ze tonen hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten in hun land van herkomst, aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Dergelijke verwijzing volstaat evenmin niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In zoverre verzoekers verwijzen naar artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en aanvoeren dat ze niet over een daadwerkelijk beroep beschikken, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen op welke wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. *Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië en/of Bosnië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juni 2015, volharden verzoekende partijen in hun verzoekschrift. Zij stellen dat dit een schrijnend dossier is van een Roma familie die aanvankelijk gedoogd werd in Duitsland na het uiteenvallen van Joegoslavië en de oorlog die daarop volgde. Gelet op al de trajecten die verzoekende partijen hebben afgelegd is het niet verwonderlijk dat er onnauwkeurigheden zijn geslopen in hun relaas. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat ze geboren zijn in Duitsland en België, nog nooit in de Balkan zijn geweest en eigenlijk niet eens weten of ze Servisch zijn of een andere nationaliteit hebben. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de gegevens in deze zaak voldoende zijn om hun de subsidiaire bescherming toe te kennen vooral gelet op de algemene situatie van de Roma.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 mei 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van hun asielrelaas en het volharden in de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De Raad wijst er op dat ze met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Wat betreft het argument dat ze geboren zijn in Duitsland en België, nog nooit in de Balkan zijn geweest en eigenlijk niet eens weten of ze Servisch zijn of een andere nationaliteit hebben, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 137 814 van 2 februari 2015 waarin in hoofde van hun ouders reeds geoordeeld werd dat het feit dat hun kinderen vooralsnog geen enkele nationaliteit hebben, niet volstaat om te besluiten tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts werd in voormeld arrest erop gewezen dat niet besloten kan worden tot enige onwil van de Bosnische autoriteiten, tot wie hun vader zich wendde om de kinderen te registreren, en dat uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat hij nooit een poging heeft ondernomen om de kinderen in te schrijven op de Servische ambassade.

Verder blijkt uit de verklaringen van de vader van verzoekende partijen neergelegd in het kader van hun asielaanvraag en de stukken uit de administratieve dossiers van verzoekende partijen en van hun ouders, dat hun vader over het Servische staatsburgerschap beschikt en dat hun moeder over de Bosnische nationaliteit beschikt. Aangezien artikel 8 van de Servische nationaliteitswetgeving voorschrijft dat kinderen geboren uit een ouder die over het Servisch staatsburgerschap beschikt en een ouder met een andere nationaliteit (en de beide ouders hiermee toestemmen) eveneens Servische staatsburgers zijn, hebben ook verzoekers (recht op) het Servisch staatsburgerschap. Uit artikel 6 van de Bosnische nationaliteitswetgeving blijkt dat verzoekers, als kinderen van een Bosnisch staatsburger, eveneens aanspraak kunnen maken op de Bosnische nationaliteit. Gelet op voorgaande vaststellingen dient, ofschoon verzoekende partijen in Duitsland en België geboren zijn, hun vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten aanzien van Servië en Bosnië beoordeeld te worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië en/of Bosnië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS